

MIJN HELD DE HUURMOORDENAAR

Ander werk van Coen de Kort bij Clavis

Moord en dat soort dingen

Rat

Checklist

Coen de Kort

Mijn held de huurmoordenaar

© 2019 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: wegelopen, misdaad, vriendschap

NUR 285

ISBN 978 90 448 3582 3

D/2019/4124/161

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.coendekort.nl

Coen de Kort

MIJN HELD
DE HUURMOORDENAAR

1

‘Probeert u te ontsnappen?’ vraag ik met een enigszins bevende stem, als ik recht in de ogen van een oudere man kijk. Hij verwachtte me hier niet. Dat is begrijpelijk. Ik verwachtte mezelf hier ook niet tot een paar dagen geleden. En hem verwachtte ik hier al helemaal niet.

‘Eh, dat is te zeggen, ja, eigenlijk wel. En wat doet de jongedame hier, als ik vragen mag?’ De man ziet er, op wat zwarte vegen in zijn gezicht na, verzorgd uit. Zijn grijze ringbaardje is keurig getrimd. Het weinige haar op zijn hoofd is kort geschoren. Aan zijn kleding kan ik zien dat de man een gevangene is. Ex-gevangene is een beter woord. De ex-gevangene is zojuist door een klein gat in de muur de kamer in gekropen en dat vind ik best knap gezien zijn leeftijd. Hij zou mijn opa kunnen zijn, als ik er al een had. Hij manoeuvreerde zich op zijn rug liggend door de krappe opening. Vandaar dat hij mij pas zag toen hij overeind kwam.

‘Ik woon hier,’ zeg ik zelfverzekerd als de grootste schrik weg is. ‘Of logeren, zo kun je het ook noemen.’

‘Hoe ben je binnengekomen?’ De opa steekt zijn handen door de opening in de muur, trekt een grote steen naar voren en dicht op die manier het gat. Niets meer van te zien.

‘Door de deur. Dat leek me makkelijker dan op mijn rug door een muizengat.’

De man lacht. Hij ziet in mij geen gevaar. Een meisje van

mijn leeftijd, dat is toch geen partij voor een volwassen kerel? Hij moest eens weten.

‘Heb je de ontgrendeling van de deur gevonden?’

‘U bedoelt dat hendeltje in de spleet?’

‘Je hebt het dus gevonden.’

‘Ik was op de vlucht voor een giga hagelbui. Rennend langs de sportvelden kwam ik hier terecht. Dat dit een gevangenis is, wist ik toen nog niet. Ik zag het kleine afdak en heb daaronder de bui uitgezeten. Een beetje te laat trouwens, want ik was al zeiknat. Ik friemelde met mijn mes aan de deur om de tijd te doden en vond per ongeluk het hendeltje. Later, toen het me duidelijk was dat dit geen oud klooster of schoolgebouw is, dacht ik nog: dat is niet best voor een gevangenis, een deur die zomaar open kan, zonder sleutel. Nou, en toen ...’

‘Ik snap het al,’ grinnikt de gevangene. ‘Dat mechanisme bij het slot van de deur heb ik gemaakt. Van buitenaf lijkt het alsof die deur vergrendeld is als je de deurklink beweegt. Middagje werk aan gehad. Niemand had het in de gaten. De uilskuikens. En de sleutel van de buitendeur heb ik weer keurig teruggelegd. Op die manier lijkt alles in orde voor de bewaking, en ik kan naar buiten als ik dat wil, zonder enige vorm van geweld. Geweld gebruik je alleen als het noodzakelijk is. Geweld wil je liever voorkomen.’

‘Probeert u me nou iets te leren?’ vraag ik veel te brutaal. Het is eruit voor ik er erg in heb. Ik wil de opa liever niet boos maken.

‘Hihi, dat zit een beetje in mijn aard. Ahmed en Wesley ... Ach, laat ook maar, dat is een lang verhaal. Ik vertrek dus uit de gevangenis wanneer ik dat wil. De cursus boekhouden heb ik natuurlijk nog wel even afgemaakt. Die was gratis. Je moet een gegeven paard niet in de bek kijken, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Ja, cadeautjes neem je dankbaar aan, dat vind ik ook, maar een cursus boekhouden? Getver.’ Doe ik het weer. Stomme flap-uit die ik ben. Ik zal het waarschijnlijk nooit afleren.

‘Dat is ook zo. Het is zeker niet mijn hobby, dat boekhouden, maar ik moet mijn reserves voor de oude dag natuurlijk wel met zorg beheren en dan komt zo’n cursus goed uit.’

De ontsnapte gevangene is niet van zijn stuk te brengen. Hij zoekt in een van de kisten die opgestapeld tegen de muur van de kamer staan en haalt een pakket tevoorschijn. Als hij het opent, zie ik een compleet kostuum, inclusief een paar keurig gepoetste schoenen. ‘Wil je je even omdraaien terwijl ik me omkleed, jongedame?’ vraagt de man beleefd. Hij is helemaal geen ruige misdadiger, zo op het eerste gezicht. Misschien is hij zo’n witteboordencrimineel. Iets met fraude of zo. Of een oplichter. Ik ga het niet vragen. Hopelijk verdwijnt hij snel en kan ik verder slapen. Ik ben moe.

‘Ik ga me nog niet druk maken over mijn oude dag en mijn reserves,’ zeg ik geuwend. ‘Eerst maar eens vannacht doorkomen. Morgen zie ik wel weer verder.’

De man is inmiddels omgekleed. Geen mens die er nu nog een gedetineerde in herkent. Ik wijs naar zijn gezicht. Hij kijkt me vragend aan. ‘Vegen,’ zeg ik, ‘van het kruipen.’

‘Ach ja, natuurlijk. Attent van je.’ Boven de kleine wastafel opent hij de waterkraan en met een nat gemaakt papieren zakdoekje wrijft hij over zijn gezicht. Dan kijkt hij mij weer aan. ‘Is het weg?’

‘Ja, zo goed als,’ antwoord ik om ervan af te zijn. ‘Het is donker buiten, niemand ziet er wat van.’

‘Ik ben graag netjes. Dan word je ook netjes behandeld.’ De man kijkt rond in de kamer, terwijl hij zijn haar fatsoeneert. Hij

heeft te weinig haar om te fatsoeneren, het is meer een gebaar, denk ik. ‘Dit was ooit een voorraadkamer,’ gaat hij verder. ‘Om spullen koel te houden. De gevangenis is een oud gebouw met dikke muren. Maar tegenwoordig heb je daar natuurlijk koelkasten voor. Hier staan nu alleen nog spullen die niet meer nodig zijn, maar ook nog niet weg mogen. De gevangenis waar je gaat verblijven, moet je vooraf goed bestuderen. Navraag doen. Bouwtekeningen zoeken. Als je het goed voorbereidt, kun je weg wanneer je maar wilt. Nu dus.’

‘Na de boekhoudcursus,’ zucht ik. ‘Superleerzame nacht is dit. Met geschiedenis, bouwkunde en ontsnaptechnieken. Voor elk wat wils.’

‘Heel keurig opgevoed ben je niet, hè, jongedame?’ De man komt op het voeteneinde van mijn bed zitten. Ik trek de deken wat verder over me heen. Bed is een groot woord. Een aantal bruikbare dingen heb ik bij elkaar geschoven, zodat ik niet op de grond hoeft te liggen. Die geïmproviseerde constructie heb ik bedekt met de jutezakken die opgevouwen in het wandrek lagen. Dat deed ik voornamelijk om het bed minder hard te maken. De deken had ik al geleend van de uitspanning in het bos hier vlak bij. Klanten kunnen die dekentjes over hun benen leggen als ze op frisse dagen toch buiten koffie willen drinken. In de toiletruimte van het boscafé heb ik de eerste nacht doorgebracht. De eerste nacht na mijn vlucht. Weg van alle ellende. Het beste wat ik ooit gedaan heb. Dat je het weet.

‘Ik ben ooit wel beleefd geweest tegen oudere mensen, maar dat heeft niet geholpen. Moet u niet weg? Zijn ze niet aan het zoeken?’

‘Nee hoor, tijd genoeg. Pas over een uurtje of vijf komen ze

erachter dat ik niet meer op mijn kamer ben. Slecht hotel overigens. Ik ga een heel kritische review op Zoover zetten. Dat zal ze leren. Hihi.’

Ik lach met de man mee. Hij lijkt me best aardig. Ik ben niet meer bang voor hem. Uit zijn binnenzak haalt hij een pakje Evergreens. Hij maakt het open en geeft mij een van de twee koeken. Dankbaar pak ik hem aan. Ik heb niet veel gegeten vandaag. ‘Een gegeven paard ...’ zeg ik. ‘Dank u wel. Lekker.’

‘Kijk, toch nog een beetje beleefdheid onder die blonde lokken, hoor ik. Dat is een goed teken. Alles is nog niet verloren.’

Ik neem een grote hap van de koek en zucht weer. De man zoekt nog een keer in het pakket. Hij haalt er een leren tasje uit en maakt het open. Tot mijn grote schrik heeft hij plotseling een pistool in zijn hand. ‘Fúck, u gaat toch niet ...? Ik zal niets verklappen, hoor. Ik zweer het, ik ...’

De man kijkt me niet-begrijpend aan. Dan kijkt hij naar het vuurwapen. Het kwartje valt. ‘O, nee hoor. Nee! Natuurlijk niet. Wat denk je wel? Ik ben geen monster. Geen onschuldige burger-slachtoffers. Dat is mijn principe. Wij doen de zaken behoorlijk. En het is zeker niet persoonlijk. Dan ga je ongemerkt ook nog eens fouten maken en ben je nog verder van huis. Nou ja, ik bedoel, ik ga je écht niet zomaar doodschieten.’ Terwijl de opa die laatste woorden zegt, bestudeert hij het pistool.

‘Dat komt allemaal vast niet uit de cursus boekhouden,’ zeg ik grappend. Ik ben opgelucht, want ik was flink geschrokken van wat ik zag.

‘Als vanouds, en helemaal in topconditie,’ zegt de man tevreden. Hij stopt het pistool terug in het leren tasje. ‘Sorry, je zei iets, jongedame?’

‘O, eh, niet uit de cursus boekhouden, zei ik. Was een grapje.’

‘Hihi, da’s een goeie, ja. Nee, zeker niet uit de cursus. Je hebt gevoel voor humor, dat is bijzonder op jouw leeftijd.’

De ex-gevangene eet zijn koek en zoekt opnieuw in het pakket. Nu komt er een flesje ijsstee tevoorschijn, en een aangebroken pakje sigaretten. Voor hij opstaat, kijkt hij even nadenkend naar het kleine doosje. Dan verdwijnen de kankerstokjes met een goed gemikte worp in de prullenbak in de hoek van de voorraadkamer. De man gaat weer zitten en kijkt mij met een tevreden blik aan. Ik knik goedkeurend, maar heb weinig vertrouwen in een goede afloop wat de sigaretten betreft. Ik weet namelijk alles van verslavingen.

De opa draait de dop van het flesje ijsstee en biedt mij een slok aan. ‘Je denkt vast al de hele tijd: wat een ouwe sukkel is dat. En inderdaad, ik ben best wel oud, maar dom ben ik gelukkig nog niet. Ik kan de dingen onderscheiden. Wat is normaal en wat is niet normaal, begrijp je wel?’

Ik knik en drink van de ijsstee. Koud is ijsstee lekkerder.

‘En een jonge meid, midden in de nacht, helemaal alleen in de oude voorraadkamer van een gevangenis is niet normaal, vind ik. Dat ben je vast met mij eens.’

Ik knik weer. ‘Niet normaal,’ zeg ik.

‘Vertel die ouwe man dan maar eens wat jij hier doet. Wat is er gebeurd?’

‘Ik ben niet meer nodig, maar ik mag ook nog niet weg.’

‘Heel grappig. Wat is er gebeurd?’ De opa kijkt me streng aan. Geen tijd voor grapjes nu. Hij meent het. Maakt de witteboordencrimineel zich zorgen om een meisje dat hij niet eens kent? En dat terwijl hij eigenlijk al lang gevlogen had moeten zijn?

‘Ik ben weggelopen van mijn pleegouders met Dennis, mijn vriend, mijn éx-vriend. En nu ben ik ook weggelopen van die kutvriend, want hij bleek een klootzak en een hufter te zijn. Weet u zo genoeg?’ Ik merk dat ik weer boos word als ik erover praat. Niet boos, woedend.

‘Ja hoor, duidelijk verhaal. Lekker bondig. Tijdbesparend. Is altijd fijn.’

‘Waarom wilt u meer weten? Het zijn uw zaken toch niet?’

‘Daar vergis je je dus in. Het zijn mijn zaken wel, want ik heb je hier aangetroffen en uit hoofde van goed burgerschap kan ik je hier niet achterlaten. Dat loopt verkeerd af. Ik breng je terug naar je ouders, of pleegouders. Daar heb je weinig tegen in te brengen, als het aan mij ligt. En je weet: ik heb een pistool.’

Ik lach. De man lacht ook. Hoewel hij een crimineel is, vind ik hem aardig. Ik kan er niets aan doen. Zo’n opa had ik best gewild.

‘Maar serieus, meneer,’ zeg ik als we uitgelachen zijn, ‘ik ga niet terug naar die mensen. Hoe aardig ze ook zijn en hoe goed ze ook hun best doen, ik verrek het. Schiet me dan maar dood. Er is toch nog maar weinig om voor te leven.’

‘Hoho, jongedame! Er is altijd iets om voor te leven. Wat dacht je van sushi?’

Ik kijk de man verbouwereerd aan en schiet direct daarop weer in de lach. Mijn lachen gaat naadloos over in een enorme huilbui. Daar schrikt de opa van. Hij pakt mijn hand.

‘Sorry, ik wist niet dat je een hekel hebt aan sushi,’ zegt hij met een sip gezicht.

Lachen en huilen wisselen elkaar af. Ik kan niet stoppen. Ik kan geen woord uitbrengen en haal een paar keer mijn schokkende schouders op.

‘Jij gaat met mij mee. Nu. We zien wel hoe we het verder oplossen, maar ik laat je hier niet achter, hoor je? Ik ga je helpen. Ik heb verder toch weinig omhanden, verwacht ik.’

Ik kan vanwege de tranen nog steeds geen fatsoenlijk antwoord geven. ‘Ik heet Roos,’ kan ik nog net uitbrengen.

‘Wablief?’

‘Roos. Zo heet ik,’ herhaal ik snikkend.

‘Aha. Roos. Zo heet je. Prachtige naam. Past heel goed bij zo’n mooie meid. Ik heet Leo. Leo Meijer.’